

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **R. K**, nyní **R.**, zastoupený Mgr. Kamilou Mesiarkinovou, advokátkou advokátní kanceláře Paroulek, Zrůstek, Lůdl v.o.s., se sídlem Orlí 36, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravy**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 21. 2. 2011, č.j. JMK 148388/2010, sp. zn. S-JMK 148388/2010/OD/Bo,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Dne 9. 3. 2010 v 02:55 hod. řídil žalobce motorové vozidlo tovární značky, r.z. v Brně po ulici Křenová ve směru od ulice Špitálka k ulici Dornych, kdy po předchozím požití alkoholu v kombinaci s požitím léků nepřízpůsobil rychlostí jízdy svým schopnostem, najel na vyvýšený nástupní ostrůvek tramvajové zastávky MHD Vlhká

a následně vyjel vpravo na chodník, kde pravou stranou vozidla narazil do sloupu trolejového vedené č. 9/16/31. Po nárazu zůstalo vozidlo stát na komunikaci ulice Křenová a žalobce z místa dopravní nehody odešel, aniž by vozidlo uzamkl. Hlídkou PČR byl žalobce následně zadržen poblíže ulice Dornych, kdy se k řízení vozidla doznal a hlídce Policie uvedl, že před jízdou užil léky Wellbutrin, Stilaox, Trittico a asi v 20:30 hod. dne 8. 3. 2010 vypil jedno pivo a odlivku tvrdého alkoholu. Po zákonné výzvě se žalobce podrobil dechové zkoušce na přítomnost alkoholu, která vykazala hodnotu 0,77 g/kg (opakovanou zkouškou byla zjištěna hodnota 0,73 g/kg) a lékařskému vyšetření, kdy rozbořem odebraného vzorku krve byla zjištěna hladina 0,62 g/kg alkoholu v krvi. Svým jednáním porušil ust. § 5 odst. 2 písm. b), § 18 odst. 1, § 26 odst. 2, § 47 odst. 5 písm. a), § 53 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a tím se dopustil přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. b, j, l zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „zákon o přestupcích“). Za tento přestupek byla žalobci rozhodnutím Magistrátu města Brna, odbor dopravněsprávních činností ze dne 15.9.2010, č.j. ODSČ-30752-PŘ/-10 uložena podle ust. § 22 odst. 5 v souladu s ust. § 11, § 12 zákona o přestupcích pokuta ve výši 20.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců a dále podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhl. Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů povinnost uhradit náklady řízení v částce 1.000,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání.

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor dopravy ze dne 21. 2. 2011, č.j. JMK 148388/2010, sp. zn. S-JMK 148388/2010/OD/Bo bylo odvolání žalobce podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zamítnuto a rozhodnutí Magistrátu města Brna, odbor dopravněsprávních činností ze dne 15. 9. 2010, č.j. ODSČ-30752-PŘ/-10 bylo potvrzeno.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

V žalobě doručené Krajskému soudu v Brně dne 18. 4. 2011 žalobce poukazuje na skutečnost, že rozhodnutí žalovaného bylo chybně datováno dne 21. 2. 2010.

Pokud byl žalobce správním orgánem prvního stupně předvolán k ústnímu projednání přestupku, vždy se z tohoto projednání s předstihem omluvil s tím, že správnímu orgánu vždy zaslal kopii rozhodnutí svého ošetřujícího lékaře o dočasné pracovní neschopnosti, v níž se v předmětné době nacházel. Žalobce se domnívá, že úvaha žalovaného o tom, že v případě, kdy měl žalobce možnost neomezených vycházek a přesto se k projednání přestupku nedostavoval, je jednáním účelovým motivovaným snahou vyhnout se případnému postihu, je zcela chybná. Žalovaný se vůbec nezabýval aktuálním zdravotním stavem žalobce. Objektivní možnost účastnit se projednání přestupku tak žalovaný ztotožnil se subjektivní možností, žalobce má však za to, že subjektivní možnost účastnit se projednání přestupku nebyla prokázána. Žalovaný byl podle názoru žalobce povinen zkoumat, zda měl žalobce faktickou

možnost se s úplným správním spisem seznámit. Postupem žalovaného bylo žalobci odňato právo vyjádřit se zakotvené v ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a v ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

Žalobce má dále za to, že napadené rozhodnutí mělo být žalobci doručeno do datové schránky, jenž měl v rozhodné době zřízenou, když tato povinnost pro správní orgány vyplývá z ust. § 17 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb. a rovněž z ust. § 19 odst. 1, 2 správního řádu. Z obsahu spisu je zřejmé, že k doručení napadeného rozhodnutí žalovaným prostřednictvím datové schránky nedošlo a rozhodnutí nebylo do datové schránky žalobci nikdy doručeno.

Žalobce namítá, že uložený trest je zjevně nepřiměřený a žádá soud, aby trest byl zmírněn nebo od něj bylo upuštěno. Žalobce poukazuje na skutečnost, že trest je nepřiměřeně vysoký, nevychází z pravidel a z předchozího rozhodování typově podobných případů jinými orgány. Uložený trest je tak v příkrém rozporu s principy právní jistoty, předvídatelnosti práva, ochrany oprávněné důvěry v právo (oprávněného legitimního očekávání) a s principem formální spravedlnosti (rovnosti).

S ohledem na shora uvedené skutečnosti žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Právní stanovisko žalovaného a replika žalobce:

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 4. 8. 2011 předně uvádí, že napadené rozhodnutí je skutečně chybně datováno. V rozhodnutí je chybně uvedeno datum 21. 2. 2010, jedná se však o chybu v psaní vyskytující se mimo samotný výrok rozhodnutí. Žalovaný v souladu s ust. § 70 správního řádu 2. 8. 2011 usnesením rozhodl o opravě zřejmé nesprávnosti.

Žalovaný uvádí, že žalobce byl v rámci předvolání k ústnímu jednání mimo jiné poučen o tom, že dle ust. § 59 správního řádu pokud se nemůže dostavit ze závažných důvodů, je povinen se bezodkladně a s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit. Tyto důvody je nutné také řádně dokladovat. Z dokladu o pracovní neschopnosti ze dne 11. 8. 2010 bylo zřejmé, že žalobce má povolené vycházky neomezeně, dle potřeby a mohl se tedy k jednání dostavit, správnímu orgánu nebyly známy žádné důvody a žádné nebyly ani dokladovány, bránící účasti na jednání. Správní orgán prvního stupně tedy postupoval v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalovaný shrnuje, že správní orgán prvního stupně neměl pochyb o tom, že se může žalobce k jednání dostavit, neboť to měl z podkladů za prokázané a nesporné (povolené vycházky dle potřeby). Nebyl tak ani za tím účelem povinen prokazovat subjektivní možnost žalobce se dostavit, neboť v této otázce měl stav za zjištěný. Práva nebyla žalobci odeprána, tento je pouze nevyužil.

K otázce doručování žalovaný poukazuje na ust. § 20 odst. 1, věta za středníkem správního řádu, podle něhož fyzické osobě lze doručit, kdekoliv bude zastižena. Žalovaný

uvádí, že ačkoli nebylo žalobci doručeno prostřednictvím datové schránky, nýbrž poštovním doručovatelem a žalobce si zásilku osobně převzal, doručeno bylo řádně.

Pokud se týká nepřiměřenosti trestu, žalovaný uvádí, že sankce byla uložena na samé horní hranici rozsahu plně v souladu s ust. § 22 odst. 5 zákona o přestupcích. Při stanovení sankce správní orgán přihlédl ke všem shromážděným podkladům. Z okolností dopravní nehody nelze než konstatovat, že všechny svědčí v neprospěch žalobce. Tento sám žádné okolnosti, které by svědčily v jeho prospěch, neuvedl, neboť nevyužil možnost účasti na projednání přestupku a v žalobě rovněž žádné okolnosti neuvádí. Žalovaný se domnívá, že uložená sankce dostatečně plní svůj účel vzhledem ke generální i individuální prevenci, bude mít na žalobce výchovný účinek a nebude žalobce postihovat nad nutnou míru.

Žalovaný uzavírá, že rozhodnutí ani předcházející řízení netrpí vytýkanými vadami, skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností. Žalovaný navrhuje, aby soud rozhodl tak, že se žaloba zamítá.

V návaznosti na vyjádření žalovaného byla dne 3. 10. 2011 soudu doručena replika, v níž žalobce k žalobní námitce týkající se tvrzeného odnětí práva na vyjádření namítá, že správní orgán prvního stupně žalobce neupozornil na skutečnost, že nepovažuje jeho omluvu za dostatečnou, nedotazoval se na zdravotní stav, ani nepožadoval předložení jiného dokladu, neupozornil žalobce, že v případě jeho nepřítomnosti na jednání bude ve věci rozhodnuto. Tím, že správní orgán projednal přestupek bez přítomnosti žalobce, ačkoliv se tento řádně a z vážných zdravotních důvodů z jednání omluvil a tento důvod řádně doložil, dopustil se pochybení ve smyslu ust. § 4 odst. 4 správního řádu. Odepřením možnosti vyjádřit se porušil i svou povinnost stanovenou v ust. § 3 správního řádu. Argumentace žalovaného ohledně možnosti vycházek „dle potřeby“ je z pohledu žalobce irelevantní, když poukazuje, že je běžnou praxí, že pacienti trpící závažnou psychickou poruchou mají běžně povoleny vycházky bez omezení, v závislosti na jejich aktuálním stavu, který mohou sami subjektivně posoudit. Žalobce se domnívá, že předložení dokladu lékaře o dočasné pracovní neschopnosti spolu s omluvou, že jeho aktuální zdravotní stav neumožňuje vycházení, dostatečně deklaruje, že není schopen se k projednání dostavit. Podle názoru žalobce bylo povinností správního orgánu sdělit žalobci, že nemá jeho tvrzení za dostatečně prokázaná a pokud tak neučinil, měl možnost si subjektivní nemožnost žalobce dostavit se k jednání ověřit osobní návštěvou, nebo telefonicky. Žalobce neměl důvod domnívat se, že jelikož jeho první omluva byla akceptována, nebude tak učiněno za stejných skutkových okolností znovu.

Žalobce odmítá tvrzení žalovaného, že mu bylo rozhodnutí doručeno osobně prostřednictvím poštovního doručovatele, od kterého by si zásilku převzal, žalobci bylo doručeno rozhodnutí prostřednictvím České pošty tak, že mu bylo vhozeno do poštovní schránky, a to na místě odlišné od místa jeho trvalého bydliště. Žalobce má za to, že tímto postupem mu nemohlo být řádně doručeno, jelikož podle ust. § 20 správního řádu je nutné podmínku zastížení vykládat jako osobní předání za jeho fyzické přítomnosti. Vzhledem k tomu, že adresa neodpovídala ani adrese trvalého bydliště, žalobce si písemnost vyzvedl až 15. 4. 2011, což ovšem neznamená, že tímto okamžikem byla písemnost řádně doručena s účinky s doručením spojenými.

Ohledně přiměřenosti sankce se žalobce domnívá, že úřad nepostupoval v souladu s ust. § 2 odst. 4. Při svém rozhodnutí nevzal správní orgán v úvahu skutečnost, že žalobce nepožil alkohol ani léky bezprostředně před jízdou, ani to, že jeho stav umožnil, že byl způsobilý sám si sjednat odtah poškozeného vozidla. Z uvedeného žalobce dovozuje, že závažnost a nebezpečnost jeho jednání nebyla taková, aby mu byl uložen trest při samé horní hranici sazby. Žalobce dále odmítá tvrzení žalovaného, že by bylo v průběhu řízení uvedeno, že žalobce jevil známky poruchy psychosenzomotorických funkcí.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází mimo jiné oznámení přestupku, záznam o podání vysvětlení žalobce, záznam o podání vysvětlení svědka M. L., záznam o nehodě v silničním provozu, záznam o technických údajích vozidla, záznam o ohledání místa dopravní nehody, záznam o dechové zkoušce a protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem. Ze spisového materiálu vyplývá, že dne 30. 6. 2010 bylo žalobci doručeno předvolání k ústnímu projednání přestupku nařízenému na den 15. 7. 2010, ze kterého se dne 14. 7. 2010 žalobce omluvil ze zdravotních důvodů. Dne 5. 8. 2010 bylo žalobci doručeno další předvolání k ústnímu projednání přestupku nařízenému na den 19. 8. 2010, dne 17. 8. 2010 se žalobce opět ze zdravotních důvodů z projednání přestupku omluvil. Dne 1. 9. 2010 bylo žalobci doručeno další předvolání k ústnímu projednání přestupku nařízenému na den 13. 9. 2010, z něhož se žalobce opět omluvil ze zdravotních důvodů. Součástí správního spisu je dále protokol o ústním projednání přestupku ze dne 13. 9. 2010, které se konalo v nepřítomnosti žalobce, rozhodnutí Magistrátu města Brna, odbor dopravněsprávních činností ze dne 15. 9. 2010, č.j. ODSČ-30752-PŘ/-10, odvolání žalobce a rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2011, č.j. JMK 148388/2010, sp. zn. S-JMK 148388/2010/OD/Bo, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V.

Shrnutí skutečností zjištěných z přezkumného soudního řízení:

K soudnímu jednání dne 31. 1. 2013 se žalobce nedostavil, jeho neúčast byla omluvena právním zástupcem s tím, že souhlasí, aby bylo jednáno v jeho nepřítomnosti. Právní zástupce předložil k založení do spisu lékařskou zprávu MUDr. J. Berky, Psychiatrická ambulance, Vojtkova 23, Brno ze dne 17. 10. 2012, z níž vyplývá, že žalobce je v evidenci pro úzkostně depresivní poruchu od listopadu 2007. Tímto důkazem, který mu žalobce osobně předal dne 30. 1. 2013, dokladoval, že jmenovaný se nemohl dostavit k jednání u správního orgánu prvního stupně. Pokud měl povoleny vycházky „dle potřeby“, záleží pouze na subjektivním psychickém stavu pacienta, jak se rozhodne. Postupem správního orgánu mu bylo odepřeno řádně hájit svá práva ve správním řízení. Vzhledem k tomu, že shodná omluva z jednání na den 19. 8. 2010 a 13. 9. 2010 byla posuzována odlišně, měl být žalobce o této skutečnosti vyrozuměn a upozorněn správním orgánem, že věc bude projednána, k tomuto však nedošlo.

K námitce o nepřiměřenosti sankce uvedl, že žalobce si sám po nehodě sjednal odvoz vozidla, tudíž nebyl v takovém stavu, jak usuzuje právní orgán, o znamení, že by nebyl v takovém stavu, aby nebyl schopen situaci řešit. K otázce doručení rozhodnutí namítl, že neproběhlo řádně, nemohlo tak nabýt právní moci, takže došlo k zániku odpovědnosti za přestupek. K doručení poštovní doručovatelkou nedošlo, písemnost si žalobce osobně nepřevzal. Tato byla uložena po dobu 10 dní na poště, následně po té vhozena do poštovní schránky. Navrhl, aby přezkoumávané rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena správního orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaný k otázce neuznání omluvy žalobce k jednání u správního orgánu prvního stupně dne 13. 9. 2010 se odvolal na argumentaci uvedenou v odůvodnění rozhodnutí i vyjádření ze dne 4. 8. 2011 s tím, že není věcí správního orgánu zjišťovat zda omluva byla řádná a včasná. Ve věci doručení rozhodnutí poukázal na řádný postup dle § 20 odst. 1 správního řádu. Rozhodnutí mu bylo doručeno na místě, kde byl k zastížení. Pokud během řízení změnil způsob doručování, tzn. zřídí-li si datovou schránku, je povinen tuto skutečnost oznámit správnímu orgánu prvního stupně popř. žalovanému. Žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

VI.

Při posouzení věci soud vycházel z následující skutečnosti, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal obě napadená správní rozhodnutí jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Soud úvodem konstatuje, že žalobce svými námitkami nesměřuje vůči nesprávnému posouzení skutkového stavu, lze tedy mít za nesporné, že žalobce svým jednáním porušil ust. § 5 odst. 2 písm. b), § 18 odst. 1, § 26 odst. 2, § 47 odst. 5 písm. a) a § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu a tím se dopustil přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. b), j), l) zákona o přestupcích.

Žalobce v žalobě poukázal na nesprávně uvedené datum napadeného rozhodnutí žalovaného (místo 21. 2. 2011 bylo rozhodnutí nesprávně datováno 21. 2. 2010). Vzhledem k tomu, že šlo o zřejmou nesprávnost, vyskytující se mimo výrok rozhodnutí, šlo o chybu, jež nemá vliv na srozumitelnost či zákonnost rozhodnutí. Žalobce tímto pochybením nemohl být dotčen na svých právech, což ostatně ani v žalobě nenamítá. Jak žalovaný uvedl ve svém vyjádření k žalobě, dne 2. 8. 2011 bylo vydáno usnesení o opravě této zřejmé nesprávnosti.

Soud se nejprve zabýval žalobním bodem, že žalobci bylo postupem správního orgánu prvního stupně, kdy bylo rozhodnuto v jeho nepřítomnosti, aniž by byla zkoumána subjektivní možnost žalobce se projednání přestupku zúčastnit, odňato právo na vyjádření. Podle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.* Řízení o přestupku v prvním stupni je tedy zákonem zásadně koncipováno jako řízení s ústním jednáním za přítomnosti obviněného z přestupku. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č.j. 7 As 9/2009-66, www.nssoud.cz „ústním projednáním přestupku před správním orgánem I. stupně za účasti řádně předvolaného účastníka je tedy sledována a také garantována právní jistota spolehlivého zjištění skutkového stavu věci a prokázání viny či nevin, jakož i právo na spravedlivý proces. Vzhledem ke klíčovému významu ústního jednání v přestupkovém řízení a vzhledem k závažnosti následků nedostavení se k tomuto jednání musí proto být předvolání učiněno v takové formě, která nevzbuzuje pochybnosti, zda obviněný z přestupku byl řádně předvolán. Stejný klíčový význam má ovšem i řádné posuzování dalších zákonných podmínek umožňujících projednat věc v nepřítomnosti obviněného z přestupku, kterými jsou odmítnutí tohoto obviněného dostavit se k projednání věci nebo nedostavení se obviněného z přestupku bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Jelikož v oblasti správního trestání platí princip presumpce nevin a z něho vyplývající zásada rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného, je potom třeba každou pochybnost v uvedených směrech vykládat ve prospěch obviněného z přestupku. Pochybnosti o tom, zda byl obviněný k ústnímu projednání přestupku řádně předvolán, tj. zda měl možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, k důkazům o nich, a možnost navrhnout důkazy na svou obhajobu, a o tom, zda se odmítl dostavit k projednání věci nebo zda se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, postihují ve svém důsledku i zjištěný skutkový stav věci, který se stal podkladem pro správní rozhodnutí. Obviněný má v řízení o přestupku, který je mu kladen za vinu, „základní právo, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti, tj. má právo být přítomen ústnímu jednání o přestupku podle § 74 zákona o přestupcích, ledaže by odmítl, ač byl řádně předvolán, se k projednání přestupku dostavit, nebo se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Pokud by se tedy ústní jednání konalo v nepřítomnosti obviněného z přestupku, aniž by byly splněny zákonné podmínky ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, došlo by k porušení základního práva tohoto obviněného podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.“

Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce jako obviněný z přestupku převzal dne 1. 9. 2010 osobně předvolání k ústnímu projednání přestupku nařízenému na den 13. 9. 2010, jež obsahovalo všechny náležitosti dle ust. § 59 správního řádu včetně poučení o tom, jaké jsou právní následky v případě, že se obviněný z přestupku k jednání nedostaví. Žalobce ostatně ani v tomto směru nevznnesl žádné námitky. Soud tedy dospěl k závěru, že žalobce byl k ústnímu jednání nařízenému na den 13. 9. 2010 řádně předvolán a zbývá posoudit otázku, zda byly splněny požadavky ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích pro projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce, tzn. zda se žalobce nedostavil k jednání bez náležité omluvy nebo náležitého důvodu.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č.j. 1 As 55/2012-32, www.nssoud.cz „zákon nestanoví přesné ustanovení toho, jak by měla náležitá omluva

vypadat. Posouzení náležitosti omluvy nebo důležitosti důvodu bránícího účasti u jednání spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu ustanovením § 74 zákona o přestupcích (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2008, čj. 2 As 16/2008-41)... Je zřejmé, že vzhledem ke smyslu zákona se za náležitou omluvu bude považovat taková, která skutečně znemožňuje účastnit se nařízeného správního řízení. Za takový případ se dá považovat hospitalizace nebo jiné důvody skutečně a prokazatelně zamezující pohybu.“

Soud ze spisového materiálu dovodil, že žalobce byl již dříve současně s oznámením o zahájení správního řízení předvolán k ústnímu jednání na den 15. 7. 2010. Z tohoto jednání se žalobce omluvil dopisem doručeným dne 14. 7. 2010 z důvodu pracovní neschopnosti a jako doklad přiložil rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vystavené dne 14. 7. 2010 MUDr. Michalem Zavadilem (Diagnostické a léčebné centrum) a prokazující pracovní neschopnost žalobce od 14. 7. 2010. Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti neobsahuje žádnou diagnózu ani žádné příznaky nemoci. Správní orgán prvního stupně první omluvu z ústního jednání akceptoval a nařídil nový termín ústního jednání na den 19. 8. 2010. Z tohoto jednání se žalobce, ač opět řádně předvolán, znovu omluvil z důvodu pracovní neschopnosti, přičemž jako doklad přiložil rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vystavené dne 11. 8. 2010 MUDr. Jiřím Berkou (psychiatrická ordinace) prokazující pracovní neschopnost od 11. 8. 2010 s tím, že žalobci byly povoleny vycházky od 11. 8. 2010 „dle potřeby“. Správní orgán prvního stupně tuto omluvu žalobce opět akceptoval, ačkoliv jak žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, tato akceptace nebyla povinností a šlo o vstřícný krok správního orgánu, a nařídil další ústní jednání na den 13. 9. 2010. Dne 10. 9. 2010, tedy poslední pracovní den před nařízeným jednáním, byla doručena správnímu orgánu prvního stupně opět omluvenka z důvodů pracovní neschopnosti s přiloženou kopií rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vystaveného psychiatrem MUDr. Jiřím Berkou dne 11. 8. 2010, šlo prokazatelně o stejné rozhodnutí, které použil žalobce jako omluvu již na jednání nařízené na den 19. 8. 2010.

Soud konstatuje, že posouzení náležitosti omluvy spadá do diskrečního oprávnění správního orgánu, pojmy náležitá omluva a důležitý důvod jsou pojmy neurčité, při jejichž hodnocení vychází správní orgán ze všech relevantních skutečností. Vzhledem k účelu ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích je třeba za náležitou omluvu považovat omluvu z důvodu, který skutečně brání obviněnému se zúčastnit jednání. Z žalobcem předloženého přípisu ani z rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti nevyplývá, jaké konkrétní zdravotní komplikace žalobci bránily v účasti na jednání, není zde uvedena žádná diagnóza ani žádné subjektivní projevy onemocnění bránící v účasti na jednání, naopak z rozhodnutí vyplývá, že žalobci byly povoleny vycházky dle potřeby. Ačkoliv v žalobě je namítáno, že žalobce trpí takovým typem závažné psychické poruchy, která mu bránila v účasti na jednání, tuto skutečnost nedoložil žádným konkrétním dokladem ani v průběhu správního řízení, ani v žalobě. Zdokladování učiněné až v rámci soudního jednání dne 31. 1. 2013, bylo podáno opožděně, nemohlo být proto zohledněno. Namítá-li tedy žalobce, že správnímu orgánu byl řádně předložen doklad o dočasné pracovní neschopnosti spolu s vyjádřením, že byt' má žalobce povolené vycházky dle potřeby, aktuální zdravotní stav mu neumožňuje dostavit se k řízení, soud musí konstatovat, že toto tvrzení nemá žádnou oporu ve spisovém materiálu. Žalobce jako omluvu doložil přípis s pouhým obecným odůvodněním spočívajícím v pracovní neschopnosti, s přiloženým rozhodnutím od lékaře, přičemž k otázce nemožnosti se dostavit

na jednání z důvodu aktuálního zdravotního stavu přes lékařem povolené vycházky se v přípisu vůbec nevyjadřoval. O subjektivní nemožnosti dostavit se na jednání se žalobce nezmínil ani v podaném odvolání. Žalobce byl v předvolání v souladu s ust. § 59 správního řádu řádně poučen, že pokud se nemůže ze závažných důvodů dostavit k ústnímu jednání, je povinen se bezodkladně s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit a tyto důvody je nutné dokladovat. Bylo tedy povinností žalobce předložit správnímu orgánu náležitou omluvu včetně dokladů, ze kterých by bylo dostatečně patrné, jaké jsou konkrétní překážky jeho účasti na jednání. Z předložené omluvenky mohl správní orgán rozumně předpokládat, že má žalobce i přes svou pracovní neschopnost povoleny vycházky dle potřeby a nebyl tak dán důležitý důvod k jeho nepřítomnosti na jednání. I kdyby soud uvěřil tvrzení žalobce, že skutečně trpí závažnou psychickou nemocí, správnímu orgánu nemohla být tato skutečnost jakkoli před nařízeným jednáním známa. Správní orgán v daném případě nebyl v žádném případě povinen zjišťovat, zda neexistují nějaká subjektivní nemožnost se k jednání dostavit, stejně jako neměl povinnost informovat žalobce, že jeho omluva není dostatečná. Soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek ze dne 12. 3. 2009, č.j. 7 As 9/2009-66, www.nssoud.cz ve kterém Nejvyšší správní soud uvádí, že „*hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení.*“

Soud se tedy zcela ztotožňuje s postupem správních orgánů, které opakované omluvy z nařízených jednání vyhodnotily jako účelové se snahou vyhnout se postihu za protiprávní jednání. Správní orgán prvního stupně jednal ve věci přestupku v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, když omluvu žalobce z nařízeného ústního jednání neakceptoval jako náležitou z náležitého důvodu a přestupek byl projednán v nepřítomnosti žalobce. Pokud žalobce v žalobě namítá, že mu byla postupem správního orgánu odňato právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky, ve smyslu ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, a právo se před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřit k podkladům rozhodnutí dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, soud uvádí, že z předvolání k ústnímu jednání vyplývá, že o obou těchto právech byl žalobce řádně poučen. Realizovat právo dle ust. § 36 správního řádu bylo žalobci umožněno u ústního jednání, žalobce však svým jednáním, kdy se k tomuto ústnímu jednání nedostavil bez náležité omluvy, resp. náležitého důvodu, této možnosti nevyužil. Nadto právo vyjádřit se k podkladům a navrhopvat důkazy lze realizovat i písemnou formou mimo ústní jednání, ani této možnosti však žalobce, jak vyplývá ze spisového materiálu, nevyužil.

Pokud se jedná o žalobní námitku týkající se doručování, soud uvádí, že podle ust. § 19 odst. 1 správního řádu *doručuje písemnost správní orgán, který ji vyhotovil. Správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Nelze-li písemnost takto doručit, může ji doručit správní orgán sám; v zákonem stanovených případech může písemnost doručit prostřednictvím obecního úřadu, jemu naroveň postaveného správního orgánu (dále jen „obecní úřad“) nebo prostřednictvím policejního orgánu příslušného podle místa doručení; je-li k řízení příslušný orgán obce, může písemnost doručit prostřednictvím obecní policie.*, podle odst. 2 daného ustanovení *není-li možné písemnost doručit*

prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, lze ji doručit také prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.

Podle § 17 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o elektronických úkonech“), *umožňuje-li to povaha dokumentu, orgán veřejné moci jej doručuje jinému orgánu veřejné moci prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje na místě. Umožňuje-li to povaha dokumentu a má-li fyzická osoba, podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba zpřístupněnu svou datovou schránku, orgán veřejné moci doručuje dokument této osobě prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje veřejnou vyhláškou nebo na místě. Doručuje-li se způsobem podle tohoto zákona, ustanovení jiných právních předpisů upravující způsob doručení se nepoužijí. Z druhého odstavce citovaného ustanovení pak vyplývá, že připouští-li jiné právní předpisy doručování prostřednictvím datových schránek, pořadí způsobů doručování stanovené těmito právními předpisy zůstává ustanovením odstavce 1 nedotčeno.*

Z uvedeného vyplývá, že ust. § 19 odst. 1 a 2 správního řádu jasně stanoví povinnost správního orgánu doručovat písemnosti primárně prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, což je rovněž v souladu s cílem zákona o elektronických úkonech, jímž je preference elektronické komunikace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, č.j. 1 As 90/2010-95, www.nssoud.cz). Teprve v případě, že písemnost není možné doručit do datové schránky účastníka řízení, resp. jeho zástupce, je možné doručovat ji prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Ze spisového materiálu v daném případě vyplývá, že rozhodnutí žalovaného ze dne 21.2.2011 bylo vypraveno téhož dne, přičemž bylo doručováno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, nikoli do datové schránky žalobce, a to jednak na adresu trvalého pobytu žalobce, jednak na adresu Tábořského nábřeží 5, 639 00 Brno. Písemnost doručovaná na adresu trvalého pobytu žalobce se vrátila zpět správnímu orgánu jako nedoručená, písemnost doručovaná na adresu Tábořského nábřeží 5, 639 00 Brno byla žalobci dne 7.3.2011 vhozena do poštovní schránky. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný nerespektoval zákonem stanovená pravidla pro doručování, neboť doručoval své rozhodnutí žalobci prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, ačkoliv měl zřízenou a zpřístupněnou datovou schránku. V daném případě se žalovaný dopustil procesního pochybení, otázku doručování správních rozhodnutí je však třeba vnímat v kontextu celého smyslu a souslednosti správního řízení. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 Afs 148/2008-73, dostupný na www.nssoud.cz, z něhož vyplývá, že „*řádné doručení písemností v praxi znamená, že se písemnost zašle nebo odevzdá tomu, komu je určena, a že existuje důkaz o tom, že daná osoba písemnost převzala. Důvodem existence právní úpravy doručení je jistě mimo jiné i potřeba zabezpečit, aby si doručující správní orgány či soudy mohly být jisty, že se písemnost dostala do rukou adresáta. Je-li totiž adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam. Nedodržení formy tedy samo o sobě neznamená, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, zda se daná písemnost dostala do rukou adresáta.*“ Ačkoliv v daném případě bylo rozhodnutí žalovaného žalobci doručeno fikcí ve smyslu ust. § 24 správního řádu uplynutím desetidenní lhůty ode dne uložení písemnosti, tj. dne 4. 3. 2011, je třeba přihlídnout ke skutečnosti, že písemnost byla po uplynutí lhůty vhozena žalobci do domovní schránky a rovněž k tomu, že žalobce podal v reakci na dané rozhodnutí

včas správní žalobu (více než dva týdny před koncem lhůty k podání žaloby). Materiální funkce doručení, tzn. seznámení se s obsahem písemnosti, tak byla z okolností případu prokazatelně naplněna, ačkoli neexistuje doklad o jejím fyzickém převzetí. Soud proto dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného sice bylo doručováno formálně v rozporu se zněním právních předpisů, žalobce však již byl s obsahem rozhodnutí seznámen, jiný způsob doručení by tak již neměl vliv na průběh řízení a na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

Soud se následně zabýval žalobním bodem, ve kterém žalobce namítá nepřiměřenost uložené sankce. Úvodem je třeba předestřít, že výše uložené sankce je věcí správního uvážení orgánu veřejné moci a správní soudy mají v otázce jejího přezkumu částečně omezenou roli. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č.j. 5 A 149/2002-24, www.nssoud.cz, z něhož vyplývá, „že pokud správní orgán při ukládání pokuty dostatečně přihlédl k jednotlivým zákonným kritériím (v dané věci závažnosti porušení povinnosti žalobce, míře jeho zavinění, jakož i k okolnostem, za nichž k porušení povinnosti došlo), a jeho postup by byl v souladu s pravidly logického usuzování, přičemž předpoklady takového úsudku byly zjištěny zákonným procesním postupem, nemůže soud ze stejných skutečností vyvozovat jiné nebo opačné právní závěry, než jaké učinil správní orgán.“

Podle ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích *při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.* V daném případě byla žalobci za přestupky dle ust. § 22 odst. 1 písm. b), j), l) zákona o přestupcích uložena pokuta v částce 20.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců, sankce tedy byla uložena v zákonných mezích ust. § 22 odst. 5 zákona o přestupcích, podle něhož se za přestupek podle odst. 1 písm. b), tedy za přestupek ze spáchaných přestupků nejprísněji postižitelný, uloží pokuta od 10.000,- Kč do 20.000,- Kč a zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku, byť na jeho samé horní hranici. Správní orgán prvního stupně byl oprávněn uložit danou sankci, ve svém rozhodnutí řádně zdůvodnil, že při stanovení výše sankce bylo přihlédnuto k závažnosti přestupků spočívající v hrubé nekázní účastníka silničního provozu s přihlédnutím k hladině alkoholu, způsobu spáchání, následkům, míře zavinění, pohnutkám a k osobě pachatele, přičemž přitěžující okolnost správní orgán spatřil v hrubé nekázní vyplývající ze záznamů v evidenční kartě řidiče. Žalovaný potom v odůvodnění svého rozhodnutí doplnil, že správní orgán přihlédl ke skutečnosti, že sankce je ukládána za tři přestupky, k výpisu z evidenční karty řidiče, ke skutečnosti, že byla způsobena hmotná škoda na majetku třetí osoby a k nedbalostnímu jednání obviněného. Žalovaný se domnívá, že uložená sankce dostatečně splní svůj účel vzhledem ke generální i individuální prevenci a bude mít na žalobce výchovný účinek a nebude jej postihovat nad nutnou míru. Ani správním orgánem prvního stupně ani žalovaným nebyly shledány žádné polehčující okolnosti. Na základě shora uvedeného soud zhodnotil, že zákonná kritéria byla žalovaným dostatečně zohledněna, při postupu správních orgánů nedošlo k vybočení ze zákonem stanovených mezí a z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých důvodů bylo rozhodnuto o konkrétní sankci.

Žalobce namítá, že uložená sankce je v rozporu se zásadou legitimního očekávání, toto své tvrzení však nikterak nedokládá, pro svou bezobsažnost tedy nemůže obstát. Ze správního

spisu nevyplývá, že by žalobce v průběhu správního řízení či v žalobě uvedl některé konkrétní okolnosti svědčící v jeho prospěch. Teprve v replice žalobce namítá, že žalovaný ve svém rozhodnutí nevzal v úvahu skutečnost, že žalobce nepožil alkohol bezprostředně před jízdou a že jeho stav umožnil, že byl způsobilý sám si sjednat odtah vozidla. K dříve uvedenému soud uvádí, že podle ust. § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod jejich vlivem; pro kvalifikaci přestupku tedy není rozhodné, po jaké době od požití alkoholu žalobce řídil vozidlo, ale zda byl žalobce pod vlivem alkoholu v době řízení vozidla. Skutečnost, že měl žalobce ještě po několika hodinách od jím tvrzené konzumace alkoholu v krvi stále více než 0,7 g/kg alkoholu, přičemž již 1 g/kg alkoholu v krvi je hranice pro kvalifikaci řízení pod vlivem alkoholu jako trestný čin, nemůže svědčit v žádném případě jako polehčující okolnost. Stejně tak nelze přihlídnout ani k tomu, že byl žalobce způsobilý si sám sjednat odtah vozidla, když z rozhodnutí dostatečně vyplynulo, že žalobce v průběhu vyšetřování dopravní nehody s policisty komunikoval, byť zpomaleně. Pokud žalobce odmítá tvrzení žalovaného, že žalobce jevil známky poruchy psychosenzomotorických funkcí, soud konstatuje, že tato skutečnost vyplývá z protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem.

Krajský soud se tedy ztotožňuje se žalovaným, že uložená sankce je v daném případě zcela přiměřená a je v souladu s ust. § 11 a 12 zákona o přestupcích.

Pokud se týká návrhu žalobce na moderaci uloženého trestu ve smyslu ust. § 78 odst. 2 s.ř.s., soud uvádí, že upuštění od uložení sankce není možné z důvodu, že dle ust. § 22 odst. 12 zákona o přestupcích v případě sankce uložené dle ust. § 22 odst. 5 zákona o přestupcích nelze v rozhodnutí od uložení sankce upustit. Soud však neshledal důvody ani pro snížení trestu, výši sankce soud nepovažuje za zjevně nepřiměřenou. Je třeba přihlídnout k tomu, že sankce je ukládána za více přestupků, přičemž řízení vozidla pod vlivem alkoholu lze považovat za hrubé porušení dopravních předpisů, jenž je spjato s velkým rizikem dopravních nehod a ohrožení bezpečnosti silničního provozu. Vzhledem k tomu, že žalobce se již v minulosti dopustil několika přestupků na úseku bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, bylo třeba uložit sankci v takové výši, aby plnila represivní i preventivní funkci.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítá.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. ledna 2013

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová